

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 2 czerwca 2016 r.*

Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Zasady równego traktowania i niedyskryminacji ze względu na wiek — Dyrektywa 2000/78/WE — Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy — Artykuły 2, 3 i 6 — Odmienne traktowanie ze względu na wiek — Ustawodawstwo krajowe przewidujące w niektórych sytuacjach wyższe opodatkowanie dochodów ze świadczeń emerytalnych niż dochodów z wynagrodzenia — Zakres stosowania dyrektywy 2000/78 — Kompetencje Unii Europejskiej w dziedzinie podatków bezpośrednich

W sprawie C-122/15

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Korkein hallinto-oikeus (najwyższy sąd administracyjny, Finlandia) postanowieniem z dnia 6 marca 2015 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 10 marca 2015 r., w postępowaniu ze skargi:

C

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, A. Arabadjiev (sprawozdawca), J.C. Bonichot, C.G. Fernlund i S. Rodin, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Kokott,

sekretarz: C. Strömholm, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 10 grudnia 2015 r., rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu C przez K. Suominena oraz przez A. Kukkonena, asianajaja,
- w imieniu rządu fińskiego przez S. Hartikainena, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Irlandii przez J. Quaney oraz A. Joyce'a, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu portugalskiego przez L. Ineza Fernandes, C. Freire oraz M. Conceição Queirós, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu szwedzkiego przez A. Falk, U. Persson, N. Otte Widgren, C. Meyer-Seitz, E. Karlssona oraz L. Swedenborga, działających w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: fiński.

— w imieniu Komisji Europejskiej przez D. Martina oraz I. Koskinena, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 28 stycznia 2016 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni zasady niedyskryminacji ze względu na wiek, art. 2 ust. 1, art. 2 ust. 2 lit. a), art. 3 ust. 1 lit. c) oraz art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. 2000, L 303, s. 16 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 4, s. 79), a także art. 21 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach postępowania toczącego się ze skargi C zmierzającej do uchylenia decyzji fińskiego organu podatkowego w przedmiocie obciążenia dodatkowym podatkiem w wysokości 6% składowej dochodów uzyskiwanych ze świadczeń emerytalnych C, która po odliczeniu kwoty emerytury wolnej od podatku przekracza 45 000 EUR rocznie.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Zgodnie z motywem 13 dyrektywy 2000/78 dyrektywy tej „[...] nie stosuje się do uregulowań w zakresie zabezpieczenia społecznego i ochrony socjalnej, których korzyści nie są tożsame z dochodami [wynagrodzeniem] w znaczeniu nadanym temu terminowi do celów stosowania artykułu [157 TFUE]”.
- 4 Zgodnie z art. 1 dyrektywy jej „[c]elem [...] jest wyznaczenie ogólnych ram dla walki z dyskryminacją ze względu na religię lub przekonania, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną w odniesieniu do zatrudnienia i pracy, w celu realizacji w państwach członkowskich zasady równego traktowania”.
- 5 Artykuł 2 tej dyrektywy stanowi:

„1. Do celów niniejszej dyrektywy »zasada równego traktowania« oznacza brak jakichkolwiek form bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji z przyczyn określonych w art. 1.

2. Do celów ust. 1:

- a) dyskryminacja bezpośrednia występuje, w przypadku gdy osobę traktuje się mniej przychylnie niż traktuje się, traktowano lub traktowano by inną osobę w porównywalnej sytuacji, z jakiegokolwiek przyczyny wymienionej w art. 1;
- b) dyskryminacja pośrednia występuje, w przypadku gdy przepis, kryterium lub pozornie neutralna praktyka może doprowadzić do szczególnej niekorzystnej sytuacji dla osób danej religii lub przekonań, niepełnosprawności, wieku lub orientacji seksualnej, w stosunku do innych osób, chyba że:
  - i) taki przepis, kryterium lub praktyka jest obiektywnie uzasadniona zgodnym z prawem celem, a środki mające służyć osiągnięciu tego celu są właściwe i konieczne [...];

[...]”.

6 Artykuł 3 wspomnianej dyrektywy, zatytułowany „Zakres”, stanowi:

„1. W granicach kompetencji [Unii Europejskiej] niniejszą dyrektywę stosuje się do wszystkich osób, zarówno sektora publicznego, jak i prywatnego, włącznie z instytucjami publicznymi, w odniesieniu do:

[...]

c) warunków zatrudnienia i pracy, łącznie z warunkami zwalniania i wynagradzania;

[...]

3. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do wszelkiego rodzaju płatności dokonanych z systemów publicznych lub podobnych, włączając w to systemy zabezpieczenia społecznego i ochrony socjalnej.

[...]”.

7 Artykuł 6 dyrektywy ma następujące brzmienie:

„1. Niezależnie od przepisów art. 2 ust. 2 państwa członkowskie mogą uznać, że odmienne traktowanie ze względu na wiek nie stanowi dyskryminacji, jeżeli w ramach prawa krajowego zostanie to obiektywnie i racjonalnie uzasadnione zgodnym z przepisami celem, w szczególności celami polityki zatrudnienia, rynku pracy i kształcenia zawodowego, i jeżeli środki mające służyć realizacji tego celu są właściwe i konieczne.

Takie odmienne traktowanie może polegać między innymi na:

a) wprowadzeniu specjalnych warunków dostępu do zatrudnienia i kształcenia zawodowego, zatrudnienia i pracy, włącznie z warunkami zwalniania i wynagradzania, dla ludzi młodych, pracowników starszych i osób mających na utrzymaniu inne osoby, w celu wspierania ich integracji zawodowej lub zapewnienia im ochrony;

b) określeniu warunków dolnej granicy wieku, doświadczenia zawodowego lub stażu pracy, wymaganego do zatrudnienia lub niektórych korzyści związanych z zatrudnieniem;

[...]

2. Niezależnie od przepisów art. 2 ust. 2 państwa członkowskie mogą uznać, że nie stanowi dyskryminacji ze względu na wiek ustalenie, dla systemów zabezpieczenia społecznego pracowników [pracowniczych programów emerytalnych], wieku przyznania lub nabycia praw do świadczeń emerytalnych lub inwalidzkich [świadczeń z tytułu niepełnosprawności], włącznie z wyznaczaniem, w ramach tych systemów, różnych granic wieku dla pracowników lub grup bądź kategorii pracowników i wykorzystania, w ramach tych systemów, kryteriów wieku do obliczania wysokości świadczeń, pod warunkiem że nie stanowi to dyskryminacji ze względu na płeć”.

Prawo fińskie

- 8 Zgodnie § 124 akapity pierwszy i czwarty tuoverolaki – 1992/1535 (ustawy 1992/1535 o podatku dochodowym), w brzmieniu obowiązującym w chwili zaistnienia okoliczności faktycznych sporu w postępowaniu głównym:

„Każda osoba fizyczna [...] odprowadza do skarbu państwa podatek od podlegających opodatkowaniu dochodów z wynagrodzeń według progresywnych stawek podatku dochodowego oraz podatek od podlegających opodatkowaniu dochodów z kapitałów pieniężnych, według stawki podatku dochodowego. Każda osoba fizyczna uiszcza na rzecz skarbu państwa dodatkowy podatek od dochodów uzyskiwanych ze świadczeń emerytalnych, zgodnie z przepisami akapitu czwartego. Każdy inny podatnik uiszcza podatek od dochodów podlegających opodatkowaniu według stawki podatku dochodowego.

[...]

Osoby fizyczne uiszczały dodatkowy podatek w wysokości 6% składowej dochodów uzyskiwanych ze świadczeń emerytalnych, która przekracza 45 000 EUR po odliczeniu kwoty emerytury wolnej od podatku. Do podatku dodatkowego od dochodów uzyskiwanych ze świadczeń emerytalnych znajdują zastosowanie przepisy niniejszej ustawy i każdej innej ustawy dotyczącej należnego skarbowi państwa podatku od dochodów z wynagrodzeń”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

- 9 C jest urodzonym w 1948 r. obywatelem Finlandii, mającym tam miejsce zamieszkania. Organ podatkowy ustalił w stosunku do C stawkę podatku pobieranego u źródła mającą zastosowanie do zaliczki na podatek dochodowy należny za rok podatkowy 2013. Organ ten zastosował na podstawie § 124 akapity pierwszy i czwarty ustawy 1992/1535 o podatku dochodowym podatek dodatkowy w wysokości 6% od składowej dochodów C uzyskiwanych ze świadczeń emerytalnych, która przekroczyła po odliczeniu kwoty emerytury wolnej od podatku 45 000 EUR.
- 10 Jak wynika z wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, C uzyskał w 2013 r. emeryturę fińską w kwocie 461 900,88 EUR, z których 251 351,10 EUR zostało zatrzymane tytułem zaliczki na podatek dochodowy. Oprócz świadczeń emerytalnych C uzyskał dochód z wynagrodzenia za pracę, którą wykonywał w Finlandii.
- 11 Decyzją z dnia 11 marca 2013 r. organ podatkowy oddalił jego odwołanie w przedmiocie stawki podatku pobieranego u źródła mającej zastosowanie do zaliczki na podatek dochodowy należny za rok 2013.
- 12 C wniósł skargę na tę decyzję do Helsingin hallinto-oikeus (sądu administracyjnego dla Helsinek, Finlandia), podnosząc, że przepisy dotyczące podatku dodatkowego od dochodów uzyskiwanych ze świadczeń emerytalnych przewidziane w § 124 akapity pierwszy i czwarty ustawy 1992/1535 o podatku dochodowym nie mogą mieć zastosowania w celu określenia stawki podatku pobieranego u źródła od jego dochodów uzyskiwanych ze świadczeń emerytalnych.
- 13 Helsingin hallinto-oikeus (sąd administracyjny dla Helsinek, Finlandia) oddalił tę skargę, stwierdziwszy, że cele realizowane przez powyższe przepisy – które miały, jak wynika z prac przygotowawczych do ustawy, zwiększać opodatkowanie podatników uzyskujących znaczne dochody ze świadczeń emerytalnych – leżą w interesie publicznym oraz są powszechnie akceptowane i zgodne z ogólnymi celami opodatkowania. Sąd ten uznał również, że prawo Unii i tym samym postanowienia karty nie znajdują zastosowania do sporu w postępowaniu głównym, ponieważ spór ten dotyczy opodatkowania podatkiem bezpośrednim, co należy do kompetencji państw członkowskich.

- 14 C wniósł do Korkein hallinto-oikeus (najwyższego sądu administracyjnego, Finlandia) wniosek o dopuszczenie środka odwoławczego przeciwko orzeczeniu Helsingin hallinto-oikeus (sądu administracyjnego dla Helsinek). Zdaniem sądu odsyłającego sporne w postępowaniu głównym przepisy podatkowe nie dotyczą warunków zatrudnienia i pracy w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2000/78 i nie mogą być traktowane, w bardziej ogólny sposób, jako środek objęty zakresem stosowania tej dyrektywy. W szczególności nie ustanawiają one kryterium ustalenia wynagrodzenia. Inaczej niż w sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 26 lutego 2013 r., Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:105) przepisy te są zatem obce materialnemu prawu Unii.
- 15 Jak zaś wynika z postanowienia odsyłającego, celem ustawodawstwa spornego w postępowaniu głównym jest uzyskanie wpływów podatkowych od uzyskujących emerytury osób, które mają zdolność podatkową, zmniejszenie różnic w obciążeniu podatkowym między emeryturami a wynagrodzeniami oraz skuteczniejsze zachęcanie osób starszych, by pozostały aktywne zawodowo.
- 16 Sąd odsyłający ma wątpliwości, czy ustawodawstwo to jest objęte zakresem stosowania prawa Unii, w szczególności zakresem stosowania dyrektywy 2000/78, jaki wynika z art. 3 tej dyrektywy, i czy w takim przypadku ustawodawstwo to powoduje bezpośrednią lub pośrednią dyskryminację ze względu na wiek w rozumieniu art. 2 tej dyrektywy.
- 17 W tych okolicznościach Korkein hallinto-oikeus (najwyższy sąd administracyjny) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2000/78 należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie krajowe takie jak przepisy § 124 akapity pierwszy i czwarty ustawy 1992/1535 o podatku dochodowym, dotyczące dodatkowego podatku od dochodów emerytalnych, jest objęte zakresem stosowania prawa Unii i tym samym ma w tej sprawie zastosowanie zakaz dyskryminacji ze względu na wiek ustanowiony w art. 21 ust. 1 karty?

Pytania drugie i trzecie przedkłada się tylko na wypadek, gdyby Trybunał odpowiedział na pytanie pierwsze w ten sposób, że sprawa ta jest objęta zakresem stosowania prawa Unii.

- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy art. 2 ust. 1 i art. 2 ust. 2 lit. a) lub b) dyrektywy 2000/78 i art. 21 ust. 1 karty należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak § 124 akapity pierwszy i czwarty ustawy 1992/1535 o podatku dochodowym, dotyczącemu dodatkowego podatku od dochodów emerytalnych, zgodnie z którym od dochodów emerytalnych osoby fizycznej, których uzyskiwanie wiąże się przynajmniej pośrednio z wiekiem tej osoby, w określonych sytuacjach pobierany jest wyższy podatek dochodowy niż od odpowiednio wysokich dochodów z działalności zarobkowej?
- 3) Jeżeli wspomniane przepisy dyrektywy 2000/78 i postanowienia karty stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak dodatkowy podatek od dochodów emerytalnych, czy w niniejszej sprawie należy również zbadać, czy art. 6 ust. 1 wspomnianej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie krajowe takie jak dodatkowy podatek od dochodów emerytalnych może jednak być postrzegane w rozumieniu tego przepisu jako obiektywnie i odpowiednio uzasadnione ze względu na swój cel, w rozumieniu tego przepisu, w szczególności zgodny z prawem cel z zakresu polityki zatrudnienia, rynku pracy i kształcenia zawodowego, gdyż dodatkowy podatek od dochodów emerytalnych, jak wynika z materiałów przygotowawczych do ustawy 1992/1535 o podatku dochodowym, zmierza do uzyskania wpływów podatkowych od osób uzyskujących dochody emerytalne, które mają zdolności płatnicze, do zmniejszenia różnicy między obciążeniem podatkowym dochodów emerytalnych i dochodów z działalności zarobkowej oraz do wzmocnienia zachęty dla osób starszych, by pozostały aktywne zawodowo?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

- 18 W pytaniu pierwszym sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy wykładni art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2000/78 należy dokonywać w ten sposób, że uregulowanie krajowe, takie jak będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, dotyczące dodatkowego podatku od dochodów uzyskiwanych ze świadczeń emerytalnych, jest objęte przedmiotowym zakresem stosowania tej dyrektywy, i czy w konsekwencji zasada niedyskryminacji ze względu na wiek ustanowiona w art. 21 ust. 1 karty znajduje zastosowanie do sporu w postępowaniu głównym.
- 19 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału zarówno z tytułu i preambuły, jak i z treści i celu dyrektywy 2000/78 wynika, że dyrektywa ta zmierza do ustanowienia ogólnych warunków ramowych w celu zapewnienia każdej osobie równego traktowania „w zakresie zatrudnienia i pracy”, zapewniając jej skuteczną ochronę przed dyskryminacją ze względu na jedną z przyczyn określonych w art. 1, wśród których znajduje się wiek (wyrok z dnia 26 września 2013 r., Dansk Jurist- og Økonomforbund, C-546/11, EU:C:2013:603, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 20 Zakres stosowania dyrektywy 2000/78 należy rozumieć – w świetle jej art. 3 ust. 1 lit. c) i art. 3 ust. 3 dyrektywy w związku z jej motywem 13 – w ten sposób, że nie obejmuje on systemów zabezpieczenia społecznego i ochrony socjalnej, z których korzyści nie są tożsame z wynagrodzeniem w znaczeniu nadanym temu terminowi do celów stosowania art. 157 ust. 2 TFUE (wyrok z dnia 21 stycznia 2015 r., Felber, C-529/13, EU:C:2015:20, pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 21 Oczywiście pojęcie „wynagrodzenia” w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2000/78 należy interpretować w sposób szeroki. Trybunał uznał zatem, że pojęcie to obejmuje w szczególności wszystkie korzyści pieniężne lub świadczenia w naturze, obecne lub przyszłe, pod warunkiem że są przyznane nawet w sposób pośredni przez pracodawcę pracownikowi z racji zatrudnienia, czy to na podstawie umowy o pracę, przepisów ustawowych, czy też według uznania (zob. wyrok z dnia 12 grudnia 2013 r., Hay, C-267/12, EU:C:2013:823, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo). Ponadto okoliczność, że pewne świadczenia będą wypłacone po rozwiązaniu stosunku pracy, nie wyklucza, iż mogą one mieć charakter wynagrodzenia w rozumieniu powyższych przepisów (wyrok z dnia 9 grudnia 2004 r., Hložek, C-19/02, EU:C:2004:779, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 22 Trybunał wyjaśnił również, że do świadczeń uznawanych za wynagrodzenie należą właśnie świadczenia wypłacane przez pracodawcę z tytułu stosunku pracy, których celem jest zapewnienie pracownikom źródła dochodu, nawet jeśli nie wykonują oni, w konkretnych przypadkach, żadnych czynności przewidzianych umową o pracę. Ponadto nie można podważać kwalifikacji takich świadczeń jako wynagrodzenia jedynie z tego względu, że stanowią one jednocześnie odpowiedź na względy polityki społecznej (wyrok z dnia 9 grudnia 2004 r., Hložek, C-19/02, EU:C:2004:779, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 23 Trybunał rozstrzygnął w ten sposób, że świadczenia przyznawane w ramach systemu emerytalnego, który zasadniczo jest funkcją zatrudnienia, jakie miał zainteresowany, wiążą się z jego wynagrodzeniem, z którego korzystał, i podlegają art. 157 ust. 2 TFUE (wyrok z dnia 7 stycznia 2004 r., K.B., C-117/01, EU:C:2004:7, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 24 Niemniej jednak nie wynika stąd, że uregulowanie krajowe dotyczące stawki opodatkowania dochodów uzyskiwanych ze świadczeń emerytalnych winno być traktowane jako objęte zakresem zastosowania dyrektywy 2000/78.

- 25 Należy w pierwszej kolejności wskazać, że spór w postępowaniu głównym dotyczy nie szczegółowych sposobów lub warunków określenia kwoty świadczeń wypłacanych pracownikowi z racji stosunku pracy łączącego go z byłym pracodawcą (wyrok z dnia 1 kwietnia 2008 r., Maruko, C-267/06, EU:C:2008:179, pkt 46), ale stawki opodatkowania dochodów uzyskiwanych ze świadczeń emerytalnych. Taki obowiązek podatkowy nie jest zaś elementem stosunku pracy, a tym samym nie uczestniczy w ustaleniu – w tych ramach, do których tylko odnosi się dyrektywa 2000/78 – „wynagrodzenia”, w rozumieniu zarówno tej dyrektywy, jak i art. 157 ust. 2 TFUE.
- 26 Dodatkowy podatek od dochodów uzyskiwanych ze świadczeń emerytalnych, taki jak będący przedmiotem postępowania głównego, pozbawiony wszelkiego związku z umową o pracę, wynika bezpośrednio i wyłącznie z krajowego ustawodawstwa podatkowego obowiązującego każdą osobę fizyczną, której dochody uzyskiwane ze świadczeń emerytalnych, po odliczeniu kwoty emerytury wolnej od podatku, przekraczają 45 000 EUR, jak to wynika z samego brzmienia § 124 akapity pierwszy i czwarty ustawy 1992/1553 o podatku dochodowym.
- 27 Tym samym ustawodawstwo krajowe, takie jak będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, dotyczące dodatkowego podatku od dochodów uzyskiwanych ze świadczeń emerytalnych nie jest objęte zakresem stosowania dyrektywy 2000/78.
- 28 Odnosząc się wreszcie do postanowień karty, o których wykładnię zwrócił się sąd odsyłający, wystarczy przypomnieć, że zgodnie z art. 51 ust. 1 karty jej postanowienia mają zastosowanie do państw członkowskich wyłącznie w zakresie, w jakim stosują one prawo Unii.
- 29 Jest bezsporne, iż ustawa o podatku dochodowym nie wykonuje żadnego przepisu prawa Unii oraz że żadna dyrektywa dotycząca podatków nie znajdzie zastosowania do okoliczności sprawy w postępowaniu głównym. Ponadto, jak wynika z pkt 27 niniejszego wyroku, spór w postępowaniu głównym również nie jest objęty zakresem stosowania dyrektywy 2000/78. Tym samym postanowienia karty, których wykładni dotyczy wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, nie mogą być skutecznie powołane w tym sporze.
- 30 Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, należy na pytanie pierwsze udzielić odpowiedzi, iż wykładni art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2000/78 należy dokonywać w ten sposób, że uregulowanie krajowe, takie jak będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, dotyczące dodatkowego podatku od dochodów uzyskiwanych ze świadczeń emerytalnych nie jest objęte przedmiotowym zakresem stosowania tej dyrektywy ani w konsekwencji art. 21 ust. 1 karty.

W przedmiocie pytań drugiego i trzeciego

- 31 Z uwagi na odpowiedź udzieloną na pytanie pierwsze nie ma konieczności udzielania odpowiedzi na pytania drugie i trzecie.

W przedmiocie kosztów

- 32 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Wykładni art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy dokonywać w ten sposób, że uregulowanie krajowe, takie jak będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, dotyczące dodatkowego podatku od dochodów uzyskiwanych ze świadczeń emerytalnych nie jest objęte przedmiotowym zakresem stosowania tej dyrektywy ani w konsekwencji art. 21 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Podpisy